

Ἀπὸ πρόπερσι μὲ τὰ πρωτοβρόχια ξεφυτρώνουν σαλιαγκοὶ καὶ Μασκερόνης μὲ τὸν μελοδραματικὸν του θίασον.

Ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ὠρίσθη νὰ μᾶς μασκαρεύῃ ὑπὸ μουσικὴν ἔποψιν. Μὲ μισὴν πιμαδόνναν, ἐν κλάσμα τενόρου, καὶ μὲ κινένα ἀγνωστον ἀλγεβρικής ἐξισώσεως διὰ βαρύτονον συνέστησε, λέγει, ἑλληνο-μελοδραματικὸν θίασον.

Καὶ βλέπει τὶς προγράμματα τετράπηχα ἀναγγέλλοντα : Μέρος Α'. ἡ φίλια. Μέρος Β'. ἡ ἀδελφικὴ στοργή. Μέρος Γ'. ἡ βαγαμπονιτζά. Μέρος Δ'. ἡ Ἑπειραθισσαλία.

Νομίζομεν ὅτι κοντὰ σὲ τόσα ἔξοδα τοῦ Ὁδείου, ὁ προμηθευτὴς κ. Πατρίκιος μπορεῖ ν' ἀγοράσῃ καὶ ἓνα ζουρλομανδύαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, καὶ ἂν γίνῃ ἀνάγκη ἄς βαρῇ τὸ πλῆνο μὲ τοὺς ἀγκωνάς του.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ.

III

Τί μάτια ! Ἀχ ὁ θάνατος, ὅρῃκε 'σ' αὐτὰ ζευγάρι.

Ἀστέρι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ γίνουσιν φεγγάρι.

Τί πρόσωπο ! 'Σὺν τὸ φιλῶ, ἀθανασίᾳ πίνω.

Δουλοῦδι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ νὰ 'γινώσουν κρίνο.

Τί στόμα ! Τὸ τραγοῦδι τοῦ χαδεύει καὶ πληγώνει.

Πουλάκι ἂν σὲ 'κάνανε, θὰ 'γινώσουν ἀηδόνι.

Μὰ τί καρδιά ! . . . Ἡ ἀγάπη σου μ' ἐπότισε φαρμάκι.

Στὸν ἄλλο κόσμον ἂν ἦσουν, θὰ νάσουν διαβολάκι !

IV

Ἀφῆστέ με· δὲν ἔχω νοῦ· τὰ λόγια σας χαμένα.

Τὰ μάτια της μὲ 'κύταξαν μιὰ μέρα δακρυσμένα.

Μέσ' 'στῆς βροχῆς τὰ σύννεφα 'σὰν βγαίῃ τὸ φεγγάρι,

Δὲν χύνει φῶς τόσο γλυκὸ, δὲν ἔχει τόση χάρι.

Εἶπ' ἡ καρδιά μου:—Ἀγάπατιν, κι' ὁ νοῦς μου εἶπε:—Ὁχι.

Δὲν ἄκουσα καὶ 'πίασθηκα 'στῆς κόρης τὴν ἀπόχη.

Τὸν νοῦ μου ἄχ 'σὰν ἔννοιωσα ἐχθρό της, μοῦ τὸν πέρνει,

Καὶ 'στὸ κεφάλι τὴν καρδιά βασίλισσα μοῦ φέρνει

Τώρα γιὰ ἄλλους κρύψετε ταῖς συμβουλαῖς, ἐμένα . . .

Ἀφῆστέ με· δὲν ἔχω νοῦ· τὰ λόγια σας χαμένα.

Νίκος.

ΠΟΙΗΜΑΤΑ Δ. ΚΟΚΚΟΥ.

Οἱ ἔχοντες ἀγγελίας παρακαλοῦνται νὰ τὰς ἐπιστρέψωσι ἢ εἰς τὸν ἴδιον ἢ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς Ἐλευθερίας.

Ἐντὸς ὀλίγου λύνονται ἐκ τῶν δεσμῶν τῶν πιεστηρίων καὶ ξαπολοῦνται εἰς τοὺς δρόμους δαιμονισμένα, ὡς αὐτός.

ΚΑΡΑΜΕΛΕΣ.

Ὁ κ. Δ. εἶναι εἰδικώτατος εἰς τὰ τῆς δημοτικῆς νομολογίας.

Τῆς ἄλλαις τὸ δημοτικὸν συμβούλιον συνεζήτει περίπτωσιν τινα πολιτογραφήσεως. Τὴν ὥραν ἐκείνην εἰσέρχεται ὁ Δ. καὶ ὡς πρὸς εἰδικὸν ἀποτείνονται ὅπως τοὺς λύσῃ τὴν ἀπορίαν.

Ὁ Δ. μὲ ἀπαράμιλλον τουπέ :

— Ἐν πρώτοις, Κύριοι, νὰ μὲ εἰπῇτε ἂν ὁ περὶ οὗτο λόγος εἶναι ἄλλοδαπὸς ἢ ἡμεδαπός ! !

Γενικὴ ἐκπληξίς. Στόματα ἀνοικτά. Tableau !

Εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀπόλλωνος εἰς ἐπίστρατος εἰσπηδᾷ (ἴδε καὶ διατριβὴν Κ. ἐν τῇ Ἑφημερίδι περὶ Νίκου Μανδζαβίνου) ἀπὸ τοῦ τοίχου εἰς τὴν πλατείαν, ὅτε ὁ ἐπὶ τῶν εἰσιτηρίων τὸν συλλαμβάνει.

— Κύριε, πῶς μπαίνειτε χωρὶς εἰσιτήριο ;

Ὁ ἐπίστρατος κορδονόμενος ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του χαρτίον καὶ λίαν ὑπερφηάνως :

— Ἰδοὺ, λέγει, τὸ εἰσιτήριόν μου.

Ἦτο ἄδεια διανυκτερεύσεως.

Φανταστικὴ Καραμέλα.

Σφριγῶν ἐπίστρατος, ἐκ τοῦ τάγματός τοῦ κ. Μαυρομυχαλῆ, ὅπου οὐκ ἄδεια, οὐ διανυκτερεύσεις, ἀλλὰ κράτησις καὶ στρατῶν καὶ νύξ ἀτελεύτητος, κατορθώνει ἐπὶ τέλους μετὰ ἓνα περίπου μῆνα νὰ ἐξέλθῃ καὶ μιὰ καὶ δυὸ εἰς τῆς ψυχῆς του, ἢ ὅποια ψυχὴ ἔτυχε νὰ εἶναι ἐγγαμος.

Ὁ διάβολος τὰ φέρει καὶ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην εἰσπηδᾷ ὁ σύζυγος εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς πιστῆς του πρὸ τῆς συνήθους ὥρας.

Τὸ σύμπλεγμα ἐκείνης καὶ τοῦ ἐπιστράτου τὸν προσβάλλει ὡς ἡλεκτρισμός ἀστραπῆς καὶ περιχύνεται ὅλος φῶς καὶ πῦρ, ἀπαράλλακτα ὡς οἱ δύο ἐκεῖνοι νέοι κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς καταιγίδος καὶ κατὰ τὴν περιγραφὴν τοῦ κ. Μηλιαράκη ἐν τῇ Ἑστία.

Βροχὴ κατακλυσμὸς ἐπιθέτων πίπτει κατὰ τοῦ ἐπιστράτου, ἐνθ' αὐτὸς ἀτάραχος καὶ μὲ σεβασμὸν στρατιωτικόν :

— Κύριε, pas de bruit, pas de scandale. Εἶμαι ἐντὸς τοῦ δικαίου μου. Ἐχω ἄδειαν διανυκτερεύσεως.

Καὶ τοῦ τὴν δείχνει.

Ἡ Κυρία Π. ἔχει ἀδυναμίαν εἰς τὸ παπούτσι της· τὸ θέλει πολὺ κομψόν, πολὺ χυτὸν, πολὺ καθὼς πρέπει.

Τελευταίως εἶχε παραγγεῖλαι εἰς τοῦ κ. Ζωῆοπούλου, τὴ φορεῖ, ἀλλὰ δὲν εἶναι τοῦ γούστου της.

Ἐν ἁμαξί καὶ κατ' εὐθείαν εἰς τοῦ Ζωῆοπούλου.

— Βρὲ, τί παπούτσια εἶναι αὐτὰ, οὔτε γιὰ τὴ δουλὰ μου δὲν εἶναι.

Ὁ Ζωῆόπουλος ξεροκαταπίνων : Ἀ ! ἔκαμα λάθος, καὶ οἷς ἔστειλα ἄλλα, βγάλτε τα νὰ σᾶς δώσω τὰ δικά σας.

Ἡ κ. Π. σκύβει, τὰ βγάζει καὶ τοῦ τὰ δίδει.

Ὁ Ζωῆόπουλος βλέπων αὐτὴν γυμνῶν, κλείει τὴν ἁμαξοθυραν καὶ :

— Ἡ δουλὰ σου εἶναι καλλίτερη ἀπὸ σένα, ἄμε τώρα καλιὰ σου.

Καὶ ἐλύθη τὸ πρόβλημα πῶς εἶναι δυνατόν τρανὴ Κυρία νὰ περιπατῇ μὲ ἀμάξι, ἀλλὰ χωρὶς μπόταις.

Πρὸς τὸ ὄρφανόν Γερωντοπαλλήκαρον Ν. ὁ φίλος Μίμης ἔλεγε :

— Τὸ παραξηλόνεις; ἀδελφε, βάζεις πένθος καὶ σ' τὰ μαλλιά σου ἀκόμα.

Ἡ ἔντασις τῆς πιστώσεως :

— Νὰ στεφανωθῇ καὶ νὰ πῆς τοῦ παπᾶ : Δικά μου εἶναι, γράφ' τα.

Προχθὲς εἰς τὸν στρατῶνα τῶν Ὀλυμπίων οἱ κορέοι εἶχαν πλημμυρίσει.

Τὸ πρῶτ' ἐπίστρατος μυταρᾶς παρεπονεῖτο :

— Μὰ δὲν ὑποφέρεται ἐπὶ τέλους· καὶ τὴν νύκτα γυμνάσια. Δύο τάγματα κορέων εἶχαν κατασκηνώσει μόνον εἰς τὴν μύτην μου καὶ ἐβλεπα 'στὸν ὕπνο μου ὅτι ὁ Διοικητῆς μας ἔκαμνε κι' αὐτῶν ἀκόμα γυμνάσια.

Φαντασθῆτε μύτο τσαντηρι !

Εἰς τὸ καφενεῖον τοῦ Ἀναδρυτηρίου ἐκ τῶν ὑπηρετῶν οἱ δύο τραγουδοῦν ὅλας τὰς παραγγελίας μὲ φωνὴν μπάσου, ὁ τρίτος μὲ φωνὴν τενόρου.

Εἰς νευρικός :

— Μὰ αὐτὸ καταντᾷ ὠδικὸν καφενεῖον.

— Μία συμβουλὴ εἰς τοὺς ἔχοντας δασείας χεῖρας φαλακρούς :

— Νὰ σκεπάζουν πάντοτε μ' αὐτὰς τὸ γυμνὸν τῶν κρανίων.

ΔΙΟΡΙΣΜΟΙ ΚΑΙ ΑΦΙΞΕΙΣ.

Τὸ «Μὴ Χάνεσαι» ἔχασε τὸν πολύτιμόν του «**Σφρίγγα**» καὶ τὸ Β'. Γυμνάσιον τῆς Πρωτεύουσας ἐκέρδησε τὸν κ. **Ἀλέξανδρον Μωραΐτιδην**, διορισθέντα καθηγητὴν.

Αὐτὰ μᾶς κάμνει κρυφὰ κρυφὰ ὁ κ. Τρικούπης καὶ ὁ κ. Μαυροκορδάτος. Μᾶς παίρνουν τοὺς συνεργάτας μας χωρὶς νὰ τὸ νοιώσωμεν.

Ἐκδικούμενοι καὶ ἡμεῖς θὰ προσλάβωμεν ἀπὸ τοῦδε συντάκτην τὸν συνυπουργόν των κ. Βούλγαριν, ἐπιφυλαττόμενοι ὅταν ἀρχίσῃ ἡ Βουλὴ νὰ σκεφθῶμεν καὶ διὰ τὸν κ. Πετιμεζάν.

Ἦλθεν, ἦλθεν ἀπὸ τὸν ἐν Γούβαις πύργον του (παρακαλεῖται ὁ κ. Δήμιτσας νὰ βάλῃ τοὺς γεωγραφικοὺς του πόδας εἰς αὐταῖς ταῖς γούβαις, διὰ νὰ μάθουμε ποῦ κεῖνται) ὁ κ. **Γεώργιος Αρσένης**, ἡ διαφανὴς ὡς καθρέπτει **Ἀράχνη** μας.

Τόσῃ ἄγραν ὕλης ἐπανῆλθε φέρουσα ἡ **Ἀράχνη**, ὥστε κατήντησε Τέρως—Ἀράχνη, ὡς τοῦ Βρεττανικοῦ Μουσείου ἡ τρώγουσα ποντικούς. Ἡ δική μας τρώγει γατάκια. Πρασέχτε !

ΣΚΗΝΗ ΕΝ ΛΕΩΦΟΡΕΙΩ.

Ὁ Φραντζῆς ἔδωκε τὴν δραχμὴν του καὶ ἀναβαίνει τὰ Λεωφορεῖον Κηφισιάς.

Εἶναι ἐκτάκτως κίτρινος ὡς λεμόνι τῆς Ἀνδρου, τόσῃ ὥστε μία παχύσαρκος ἐπιβάτις ἤτις, πλησίον του καθημένη ἤρχισε νὰ ζαλίζεται ἀπὸ τὸ κυλίνδρημα τῆς ἀμάξης, ἐν ἑλ-λειψῇ λεμονιοῦ τὸν μυρίζεται ἐπανελημμένως, διὰ νὰ τῆς περάσῃ ἡ ζάλη.

Τὸ Λεωφορεῖον διατρέχει ἤδη τοὺς Ἀμπελοκήπους, ὅταν ὁ Φραντζῆς ἐκβάλλει βαθὺν ἀναστεναγμόν, ὡς νερὸ ἀπὸ πηγᾶδι 20 μέτρων βάρους. Ὁ πρῶτος στεναγμὸς, μολι-νότι τόσῃ βαθύς, διέφυγε τὴν προσοχὴν τῶν συνεπιβατῶν του. Ὁ Φραντζῆς ἐκβάλλει καὶ δεύτερον· ἡ αὐτὴ ἀπροσεξία· βγάζει ἐπὶ τέλους· καὶ τρίτον, τὴν φορὰν αὐτὴν ψι-λὸν, συρικτικόν, ὡς ἐξάτμισμα ἀτμομηχανῆς. Ἡ συνδια-λεξις αἰφνιδίως παύει καὶ ὅλων τὰ βλέμματα, ὡς τηλεσκο-πικὰ θεωρουμένων, στρέφονται κατεπάνω του τρομασμένα.

Ὁ Φραντζῆς φαίνεται ἀφηρημένο· κάμνει ὅτι δὲν βλέ-πει κανένα· ἡμικλείει τοὺς ὀφθαλμούς. Καὶ ὡς νὰ ἦτο Μα-νώλης τοῦ Πειραιῶς ἀρχίζει νὰ μονολογῇ :

αἰ Δ ! πλέον, δὲν ὑποφέρεται τέτοια ζωὴ. Καλλίτερα ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ ζῶ. Ὅχι πλέον τέτοιος θάνατος εἶναι ἀληθινὴ ζωὴ.»

Καὶ ἐνῶ λέγει αὐτὰ ἐξάγει ἐκ τοῦ κόλπου του μὲ κί-νησιν ἀνθρώπου ἀποφασισμένου νὰ βάλῃ εἰς μουσικὴν τοὺς λόγους του πιστόλιον.

Ἐν τῇ λεωφορείῳ πλέον δὲν ἀκούεται πνοή. Ὅλων τὰ στήθη συγκρατοῦνται ἐκ φόβου. Ἡ παχεῖα γείτων του ἐ-λειποθύμισε. Καὶ μόνον ἐκ τῶν Κυριῶν μία—ἐπειτα μᾶς εἶπον ὅτι ἦτο δασκάλα—εἶχεν ἱκανὸν θάρρος νὰ σταματήσῃ τὴν εἰς νευρὰν τόξου ταυισθεῖσαν χεῖρά του καὶ ὡς νὰ ἐξή-ταζε Κατήχησιν τὰς μαθητρίδας τῆς ἡρώτα τὸν Φραντζῆν, δίδουσα συγχρόνως αὐτὴ καὶ τὴν ἀπάντησιν, ὡς νὰ εὐρί-σκετο εἰς δημοσίους ἐξετάσεις.

— Ποιὸς μᾶς ἔδωκε τὴν ζωὴν ;

— Ὁ Θεός.

— Συγχωρεῖται νὰ κλέψωμεν τὸν Θεόν;

— Ὅχι. Λοιπὸν, ἀγαθὲ ἄνθρωπε, παρηγορήθητι καὶ μὴ θαλήσῃς νὰ διατρέξῃς ἐγκλημα κατὰ τοῦ πλάστου μας.

Ὁ Φραντζῆς ἐφάνη συγκινηθεὶς καὶ μὲ ὕψος Κλάδου πλησίον γυναικῶν βάζει τὸ πιστόλιον εἰς τὸν κόλπον του. Τὸ Λεωφορεῖον ἐξηκολούθει νὰ κάμῃ σατανικὸν κρότον ἐπὶ τῆς ἐκ λιθαρίων νεοστρώτου ὁδοῦ.

Ὁ δὲ Φραντζῆς ἐπανακτῶν τὴν συνήθη φιλάνθρωπίαν του ἐπιδοθεὶ τὴν παχεῖαν γείτονά του διὰ νὰ τὴν ἐπανα-φέρῃ ἐκ τῆς λειποθυμίας.

Βαθύκολπον οὖσαν ἔλυσε τὸν στηθόδεσμόν της, καὶ καθὼ ἀνθρωπὸν ἀηλιτισμένον οἱ ἄλλοι τὸν ἄφριναν νὰ κάμνῃ χω-ρεὶς νὰ ζηλοτυπώσιν.

Ὀλίγα ἐν τούτοις λεπτὰ περνοῦν, καὶ ὁ Φραντζῆς ἀνα-τινάσσεται ὡς λέων τρωθεὶς ἐπὶ τῆς θέσεώς του, ἐξάγει ἐκ νέου τὸ πιστόλιον καὶ λαμβάνων καὶ πάλιν ὕψος Μανώλης τοῦ Πειραιῶς :

— Δ ! ὅχι ! ἀδύνατον. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἀποθνήσκω ἐπὶ τοῦ Λεωφορείου. Ἀδελφιά μου συγχωρεῖτε καὶ ὁ Θεὸς νὰ σᾶς συγχωρήσῃ.

Ὅλων ὁ τρόμος ἠδελφώθη πῇ στιγμῇ ἐκείνῃ εἰς μίαν κρυσγῆν.

Ὁ Φραντζῆς, ὠχρὸς ὡς Κουλουριώτης, ἐσκαμμένος ὡς